

Arrest

nr. 39 395 van 26 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 november 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. TAYANE en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn duurzame relatie met een Belg.

1.2 Op 3 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 november 2009. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 18.06.2009 door E.M.S. (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene brengt slechts verklaringen van derden en attesten van het jaar 2009 (inburgingscursus+ kaart bibliotheek) aan als bewijs voor de relatie. De foto's die aangebracht werden dateren van 2008 en de authenticiteit kan niet bewezen worden. Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker voert aan dat de opgegeven motieven niet afdoende zijn en de bestreden beslissing duidelijk niet dragen. In een eerste onderdeel zet verzoeker uiteen dat de motivering strijdig is met de Vreemdelingenwet doordat deze de vereiste van twee jaar gebruikt als motief. Verzoeker wijst erop dat de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die als wettelijk samenwonende is geregistreerd bij een Belg een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kan indienen bij de gemeente. Deze verblijfskaart wordt toegekend aan de vreemdeling, indien deze kan aantonen een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste één jaar met zijn partner. Het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het KB van 7 mei 2008), heeft drie criteria vastgelegd voor het aantonen van een duurzame en stabiele relatie. Verweerder verwijst expliciet naar dit KB. Verzoeker wijst er echter op dat het tweede criterium van het KB, waar ook de bestreden beslissing naar verwijst, namelijk dat partners die mekaar sedert ten minste twee jaar kennen, onwettig is in die zin dat het een extra voorwaarde toevoegt aan de Vreemdelingenwet die genoeg neemt met een relatie van minstens 1 jaar. De bevoegdheidsdelegatie aan de koning bevatte geenszins het recht om een minimumtermijn op te leggen dewelke langer is dan één jaar zoals de Vreemdelingenwet bepaalt. Verzoeker verwijst hiervoor ook naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 januari 2009 dat deze zienswijze bevestigt.

Verzoeker concludeert dat de motivering van de bestreden beslissing verwijst naar de vereisten van artikel 3 van het KB van 7 mei 2008, zijnde "dat zij elkaar minstens twee jaar (moeten) kennen", dat evenwel strijdig is met de Vreemdelingenwet die genoeg neemt met een relatie van minstens één jaar. Verweerder past de ter zake relevante regelgeving niet correct toe, door de stabiele relatie van verzoeker en zijn partner te ontkennen omwille van het feit dat niet wordt bewezen dat zij elkaar langer dan twee jaar kennen. De motivering schiet aldus te kort.

2.2. Verweerder verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 juni 2009, nr. 29 083 waarin wordt gesteld dat dit een éénmalig arrest betreft en geenszins de vaste rechtspraak van de Raad reflecteert en dat rechterlijke beslissingen geen precedentswaarde hebben. Verder wordt geconcludeerd dat het KB van 7 mei 2008 geenszins een voorwaarde toevoegt aan de wet.

2.3. Verzoeker repliceert dat het Hof van Cassatie in zijn arrest van 24 juli 2007 uitdrukkelijk naar eigen rechtspraak verwijst, waardoor het principe van precedentwerking door 's lands hoogste hof impliciet wordt erkend en onvermijdelijk moet worden geaccepteerd. Bovendien stelt verzoeker dat de feiten van het door verweerder aangehaalde arrest van 25 juni 2009 totaal verschillend zijn met de feiten in casu en dus geenszins getransponeerd kunnen worden. Verzoeker nuanceert zijn conclusie en stelt dat

artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 criteria bepaalt die dienstig kunnen zijn ter beoordeling van een duurzame relatie, met andere woorden een niet exhaustieve lijst vormt van criteria waarmee een duurzame relatie onder meer kan worden aangetoond. Verweerder staart zich evenwel blind op deze criteria en past de relevante regelgeving niet correct toe door de stabiele relatie te ontkennen enkel en alleen omwille van het feit dat niet wordt bewezen dat zij elkaar langer dan twee jaar kennen of minstens één jaar ononderbroken hebben samengewoond. Minstens moet de strijdigheid van het KB met de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

2.4. In een tweede onderdeel van zijn eerste middel voert verzoeker aan dat de motivering de bewijskracht van aktes uitgaande van derden miskent. Verzoeker betoogt dat niet kan worden aangenomen dat de motivering voldoende dragend is, zodat de genomen beslissing geenszins rechtens kan dragen en verantwoorden. De motivering van verweerder dient zich aan als een algemene formulering die voor talrijke gevallen kan gelden, zodat deze motivering onvoldoende is. Verzoeker wijst erop dat de uiterst korte en algemene beslissing bezwaarlijk kan worden gekwalificeerd als zijnde in rechte en in feite evenredig met het belang van de genomen beslissing. Verzoeker wijst erop dat hij door deze beslissing gescheiden zal worden van zijn partner en dat het driejarige dochtertje van zijn partner na de scheiding van zijn partner met haar echtgenoot, wederom geconfronteerd zal worden met een vaderfiguur die verdwijnt. Daarnaast wijst verzoeker erop dat verweerder niet motiveert waarom de voorgelegde verklaringen van derden naar zijn mening geen bewijswaarde hebben. De authenticiteit van de verklaringen van derden wordt niet betwist en toch worden ze zonder meer van tafel geveegd met als enige motivering *“er is bijgevolg niet voldaan aan de criteria zoals bepaald door artikel 3 van het Koninklijk besluit van 7 mei 2008”*. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zijnde de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing – onder meer waarom de verklaringen van derden niet voldoende waren – is hierdoor niet bereikt. Bijgevolg schendt verweerder zijn motiveringsplicht. Verzoeker verwijst naar een vergelijkbare zaak voor de Raad van State, met name arrest nr. 173.899 van 7 augustus 2007. Verzoeker merkt terloops op dat verweerder door het gebruik van dergelijke argumentatie blijk geeft van weinig realisme. Het is immers onmogelijk om van bij aanvang van een relatie te kunnen voorzien dat gedagtekende / authentieke documenten in de toekomst mogelijks nodig zijn om de relatie te bewijzen. Er bestaat bovendien toch geen beter bewijs van een duurzame relatie dan verklaringen van mensen waarmee men dagelijks in contact komt, zoals de ex-man van verzoekers partner, vrienden, ouders van leeftijdgenootjes van de dochter van zijn partner, de eigenares van de woning, de lokale winkelluitbater, de barvrouw van een lokaal café, de bibliothecaris en de lokale apothekeres. Tot slot stelt verzoeker dat het loutere feit dat de authenticiteit van de datum -zoals vermeld op de foto's die aangebracht werden- niet kan worden bewezen, niet de afwezigheid van een duurzame relatie impliceert.

2.5. Verweerder antwoordt dat het aan de vreemdeling toekomt, die zich op een verblijfsrecht wenst te beroepen, om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie zoals gedefinieerd in artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 aan te tonen. Verzoeker heeft in casu evenwel niet aangetoond dat hij of één jaar ononderbroken heeft samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Vervolgens herneemt verweerder de motieven van de bestreden beslissing waaruit hij afleidt dat deze motieven gelet op bovenstaande, voldoende geconcretiseerd zijn en geen algemene formulering betreft die voor talrijke gevallen kan gelden. Bovendien impliceert de vrije feitenvinding en –appreciatie dat de administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Verweerder wijst er tevens op dat hij niet voor elke overweging in zijn beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden en verwijst hiervoor naar een arrest van de RvS van 13 december 2006, nr. 165 918.

2.6. Verzoeker repliceert dat hoewel hij met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie mag aantonen, verweerder niet motiveert waarom de voorgelegde verklaringen van derden naar zijn mening geen bewijswaarde hebben. Het ontbreken van zulke motivering is opmerkelijk, gezien de authenticiteit van de verklaringen van derden niet wordt betwist. De stelling van verweerder dat de motivering voldoende is geconcretiseerd, kan bezwaarlijk als juist worden beschouwd. Men kan onmogelijk aannemen dat de zinnen *“betrokkene brengt slechts verklaringen van derden (...) aan als bewijs voor de relatie. Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria”* kunnen worden gekwalificeerd als motivering voor het negeren van de verklaringen van derden.

2.7. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de

genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd daar verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie nu de aangebrachte bewijzen voor het duurzame en stabiele karakter van de relatie onvoldoende zijn.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend tot verblijf van langer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

In artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 7 mei 2008) worden de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet nader bepaald. Dit artikel luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie, wenst te beroepen toe om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 aan te tonen.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 22 227 van 29 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit blijkt dat het koninklijk besluit ondergeschikt is aan de wet en in tegenspraak zou zijn met de wet en waarin wordt gesteld dat de stabiele relatie van partners niet kan worden ontkend om de enkele reden dat de partners elkaar minder lang dan twee jaar kennen, merkt de Raad op dat dit arrest een éénmalig arrest is en geenszins de vaste rechtspraak van de Raad reflecteert. Bovendien hebben de rechterlijke beslissingen in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentwaarde.

In de mate waarin verzoeker wetskritiek uit op de voornoemde bepalingen en meent dat er onterecht een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet, wordt opgemerkt dat het niet de bevoegdheid is van de Raad om hierover uitspraak te doen. Weliswaar kan de Raad, rekening houdend met artikel 159 van de GW, nagaan of het KB van 7 mei 2008 in overeenstemming is met de wet teneinde er al dan niet toepassing van te maken.

De wetgever heeft, onder meer om te voorkomen dat schijnrelaties al te gemakkelijk aanleiding zouden geven tot enig verblijfsrecht, in de wet een aantal strenge - doch objectief verifieerbare - voorwaarden gesteld wat betreft de duur van de relatie en de verplichtingen die de partners dienen aan te gaan. Zo wordt in artikel 40bis gesteld dat er sprake moet zijn van een duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt. Verwijzend naar de bespreking hierboven merkt de Raad op dat in het KB van 7 mei 2008 wordt uiteengezet hoe het stabiele karakter van een relatie kan worden aangetoond. Hierbij wordt gesteld dat het stabiele karakter van een relatie onder meer kan worden aangetoond door het bewijs te leveren dat men elkaar al ten minste twee jaar kent, alsook het bewijs levert dat men regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhoudt en elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet heeft en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Er kan niet worden ingezien waarom het KB van 7 mei 2008 een voorwaarde zou toevoegen aan de wet. Het KB van 7 mei 2008 bepaalt heel duidelijk dat het gaat over "het elkaar kennen" hetgeen niet gelijkgesteld kan worden met het begrip "duurzame en stabiele relatie". Bijgevolg is de Raad van oordeel dat er geen reden bestaat om geen toepassing te maken van het KB van 7 mei 2008.

Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet enkel het tweede criterium, met name of verzoeker en zijn partner elkaar reeds twee jaar kennen, doch ook de twee andere mogelijkheden om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen, is nagegaan. De bestreden beslissing bepaalt uitdrukkelijk *"betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008)"*. Hiermee geeft verweerder aan de bijgebrachte bewijzen te hebben getoetst aan de drie verschillende criteria.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering zich als een algemene formulering die voor talrijke gevallen kan gelden, aandient. Verweerder vervolgt namelijk de motivering met het overlopen van de verschillende door verzoeker bijgebrachte bewijsstukken. Het betreffen de door verzoeker in casu bijgebrachte documenten als bewijs van zijn duurzame relatie die door verweerder een voor een worden overlopen. Verweerder stelt dan ook terecht dat de motieven voldoende geconcretiseerd zijn en allesbehalve een stijlformule betreffen. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien, zoals verzoeker aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder niet uitlegt waarom hij getuigenissen van derden als onvoldoende acht, wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Zoals hoger reeds werd aangegeven, blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Aan verzoeker werd bij zijn aanvraag de mogelijkheid gegeven om de bewijzen bij te brengen van zijn duurzame relatie met zijn partner. Verzoeker legde twee foto's neer met een datum in 2008. Verweerder oordeelt dat de authenticiteit van de foto's en de datum niet kan worden nagegaan. Verzoeker legde ook documenten neer, daterend van september 2009, met name een attest van inburgering, een bibliotheekkaart en een aantal getuigenverklaringen. Verweerder oordeelt dat deze dateren van 2009 en

het slechts verklaringen van derden betreffen. Het behoort tot de vrije appreciatiebevoegdheid van verweerder om de bewijswaarde van de stukken te evalueren. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om op basis van deze bijgebrachte documenten te concluderen dat deze geen afdoende bewijs van een duurzame relatie vormen. Geen van deze documenten noch het geheel van de aangebrachte documenten leveren het bewijs van het feit dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag ofwel reeds meer dan een jaar onafgebroken samenwoont met zijn partner in België of dat zij elkaar reeds twee jaar kennen en elkaar minstens drie maal hebben ontmoet, waarvan deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Het komt de Raad niet toe om de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen omdat de feitenappreciatie toekomt aan verweerder (RvS 17 juni 2002, nr. 107.903).

Uit de bestreden beslissing blijkt voldoende dat verweerder met alle door verzoeker aangebrachte bewijzen rekening heeft gehouden bij zijn beoordeling over de “duurzame en stabiele relatie” in de zin van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Uit bovenstaande blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van verweerder om op basis van de neergelegde documenten te concluderen dat dit in casu niet het geval is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad wijst er ten slotte op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met al de in de aanvraag bijgebrachte stukken. Voorts maakt verzoeker in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatsecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt hij een schending van de zorgvuldigheidsplicht geenszins aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoeker geeft een theoretische beschouwing aangaande artikel 8 van het EVRM, waarin hij ondermeer verwijst naar de zaak Elsholz/Duitsland van 13 juli 2000, waarin het Hof voor de Rechten van de Mens heeft gesteld dat het gezinsleven niet beperkt is tot mensen die gehuwd zijn maar zich tevens kan uitstrekken tot andere gevallen waarin men samenwoont. Verzoeker wijst erop dat er wel degelijk sprake is van een gezinscel tussen hem en zijn partner en diens dochtertje. Verzoeker wijst erop dat deze feitelijke samenwoning op 18 juni 2009 werd bestendigd door de verklaring van wettelijke samenwoning, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker en zijn partner als ‘gezin’ dienen beschouwd te worden, zodat artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen. Een eventuele inmenging moet steeds het evenwicht tussen de belangen van verzoeker in het kader van zijn gezinsleven en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde eerbiedigen. Verzoeker voert aan dat niet is voldaan aan deze voorwaarde daar de bestreden beslissing een faliekante inmenging uitmaakt op zijn gezinsleven. Deze heeft tot gevolg dat zijn hechte relatie met zijn partner voor onbepaalde tijd wordt onderbroken en hij zal moeten terugkeren naar Tunesië waar het nagenoeg onmogelijk is voor verzoeker om met zijn partner en diens dochtertje een gezinsleven te leiden. Verzoeker geeft in zijn voetnoot nog aan dat zijn partner werkt in een decoratiezaak in Halle en haar dochtertje school loopt in Halle.

2.9. In zijn repliekmemoirie reageert verzoeker op de nota van verweerder die volgens hem aangeeft dat hij zich zou bezondigen aan wetsontduiking, wat volgens verzoeker een brug te ver is en getuigt van vooringenomenheid. Verzoeker betoogt dat hij zich in géén geval schuldig maakt aan een gekunstelde handelswijze of een onrechtmatig gebruik van de wet in strijd met wat betamelijk is, maar enkel en alleen datgene wil waar hij recht op heeft, namelijk een voortzetting van zijn relatie en gezinsband met zijn partner en diens dochtertje.

2.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang

van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een wettelijke samenwoning heeft afgesloten met haar Belgische partner op dezelfde dag als hij zijn aanvraag heeft ingediend en dat zij samen wonen als gezin. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker en zijn partner als 'gezin' dienen beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, 2de lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoeker betoogt dat dit niet het geval is.

In casu werd een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie ingediend. Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken, motiveert de bestreden beslissing geheel terecht dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet daar hij niet heeft bewezen een duurzame en stabiele relatie te hebben, vermits hij niet heeft aangetoond dat hij op het ogenblik van de aanvraag reeds gedurende een periode van 1 jaar samenwoonde met zijn partner, of haar reeds twee jaar kende en regelmatig heeft ontmoet. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoeker is onderworpen aan artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn partner met wie hij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, wat hij zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken, naliel te doen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 30 april 2004, nr.130.936). Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg, maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoningplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het staat verzoeker vrij zich te laten vergezellen van zijn partner en diens dochtertje voor de duur van de tijdelijke verwijdering. Verzoeker wijst er in de voetnoten van zijn verzoekschrift op dat zijn partner werkt en diens dochtertje school loopt in Halle, doch geeft niet aan waarom het onmogelijk zou zijn hem tijdelijk te vergezellen naar Tunesië. Bovendien indien er dan toch sprake zou zijn van een scheiding, betreft het een tijdelijke scheiding daar de beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en wanneer zijn binnenkomstdocumenten in orde zijn. Een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel stellen met de Belgische verblijfsregelgeving, kan gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris of diens gemachtigde, zelfs indien er van een inmenging in het gezinsleven sprake zou zijn, in casu niet als onrechtmatig worden beschouwd. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN